

не знаятъ ни що е честь, ни що е човѣчеството, ни що е правда.

Причината, която накара и шурея ми да вземе пушката си и да върви следъ мене, бѣше следующата. Стоянъ имаше четири брата, изъ които единътъ бѣше бакалинъ и наричаше се Тодоръ. Веднажъ той се скаралъ съ нѣколко души турци, които отъ ядъ му строшили крака. Тодоръ пролежа цѣли две години и похарчи около 20,000 гр. Стоянъ поискъ да отмъсти за брата си и уби двамина отъ гореказанитъ злодейци. Другитъ турци помирисаха каква е работата и търсѣха случай да убиятъ и него.

Съ нашата „вѣрна и говорна дружина“ се съедини и Георги Трѣнкинъ, който бѣше родомъ изъ Сливенъ, но живѣеше въ Добруджа. Георги бѣше старъ хайдутинъ. Когато се намѣрихме съ него и когато го попитахме де сѫ старитъ войводи, то той ни разказа, че Димитъръ Кальчлията е хванатъ.

Следъ малко време ние събрахме цѣла чета юнаци и захванахме да се разхождаме по горитъ и по планините. Георги бѣше избранъ за войвода. И така, почти всичкото лѣто презъ 1858 година ние хайдутувахме; но не можахме да направиме нищо важно, защото още бѣхме млади и неопитни.

Дойде и есенъ. Трѣбваше да се тѣрси зимовище. Станахме отъ Сливненскитъ планини и дойдохме въ Шуменъ, изъ Шуменъ въ Кюстенджа, а отъ тамъ всѣки изъ насъ зави края си накѫдете намѣри за нуждно. Азъ и Стоянъ отидохме въ Тулча, а отъ тамъ въ Браила.

Въ 1859 година азъ и Стоянъ намислихме да съберемъ по-опитна и по-голѣма дружина. Изъ Браила ние преминахме въ България презъ